

בבית המשפט העליון

בר"ם 6940/20

לפני: כבוד השופטת ד' ברק-ארז

המבקשים: 1. איתן הלפרין
2. אהובה הלפרין

נגד

המשיבה: חרמש – כפר שיתופי להתיישבות בע"מ

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 31.8.2020 בעמ"ן 47074-12-19 [פורסם בנבו] שניתן על-ידי כבוד השופט א' רובין

בשם המבקשים: עו"ד מוחמד ותד

חקיקה שאזכרה:

תקנות סדר הדין האזרחי, תשמ"ד-1984: סע' 407א

תקנות בתי משפט לעניינים מינהליים (סדרי דין), תשס"א-2000: סע' 34

מיני-רציו:

* אמות המידה החלות על בקשה לרשות ערעור על פסק דין שנוגע להחלטה של רשם האגודות השיתופיות הן מצמצמות, ורשות לכך תינתן רק במקרים בהם הבקשה מעוררת שאלה עקרונית החורגת מעניינם של הצדדים.

* בתי-משפט – רשות ערעור – מתי תינתן

* אגודות שיתופיות – רשם האגודות השיתופיות – ביקורת שיפוטית על החלטותיו

בר"ע על פסק דינו של בימ"ש לעניינים מנהליים אשר דחה ערעור שהגישו המבקשים על החלטת סגן רשם האגודות השיתופיות לדחות בקשה להכריז על פקיעת חברותם של המבקשים במשיבה.

ביהמ"ש העליון דחה את הבקשה בקבעו:

אמות המידה החלות על בקשה לרשות ערעור על פסק דין שנוגע להחלטה של רשם האגודות השיתופיות הן מצמצמות, ורשות לכך תינתן רק במקרים שבהם הבקשה מעוררת שאלה עקרונית החורגת מעניינם של הצדדים.

למרות ניסיונם של המבקשים לשוות לבקשתם נופח עקרוני, הבקשה דנן נטועה בנסיבות הפרטניות של המקרה, ועל כן היא אינה עומדת באמת המידה המצמצמת למתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי". הטענות שהועלו בה הן בעלות אופי יישומי. כמו כן, לא נמצא כי למבקשים נגרם עיוות דין.

על כן, בהתאם לתקנה 407 לתקסד"א – והחלטה בהליך דנן מכוח תקנה 34 לתקנות בתי משפט לעניינים מינהליים (סדרי דין), התשס"א-2000 – הבקשה נדחת.

החלטה

1. בפני בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית משפט לעניינים מינהליים מיום 31.8.2020 (עמ"ן [47074-12-19](#), [פורסם בנבו] השופט א' רובין). בית המשפט המחוזי דחה ערעור שהגישו המבקשים על החלטתו של סגן רשם האגודות השיתופיות מיום 12.11.2019 (תיק [מספר 2861/6463/18](#), [פורסם בנבו] סגן הרשם ש' גורדון).

2. המבקשים, שהם בני זוג, מתגוררים מאז שנות ה-80 של המאה הקודמת בישוב חרמש וחברים באגודה השיתופית המנהלת אותו, היא המשיבה. בינם לבין האגודה השיתופית מתנהלים הליכים משפטיים במשך כשני עשורים, שדי יהיה להתייחס למקצתם.

3. כבר בשנת 1999 פנו המבקשים למשיבה והודיעו על רצונם להפסיק את החברות בה. המשיבה סירבה לכך, וקבעה כי חברותם של המבקשים לא תפקע כל עוד הם מצויים כלפיה בחוב וממשיכים לקבל ממנה שירותים. ביום 18.6.2001 שלחו המבקשים למשיבה הודעה על פרישה ממנה ובה טענו כי אין להם חובות כלפיה ואינם מעוניינים בשירות כלשהו ממנה, ומשכך למעשה פקעה חברותם ביום 1.5.2001. במענה לפנייה זו ציינה המשיבה כי מאחר שהמבקשים משתמשים בשירותיה, חברותם בה לא פקעה. יש לציין כי במשך תקופה מסוימת המבקשים שילמו את חובותיהם למשיבה תחת מחאה, אך בהמשך הם הפסיקו את התשלומים באופן חד-צדדי. במסגרת הליכים שהתנהלו בין הצדדים בפני רשם האגודות השיתופיות (להלן: הרשם) לבקשת המשיבה מונה בורר שידון בתביעותיה נגד המבקשים בגין החובות שהם חבים לה לטענתה. בהתחשב בטענות המבקשים לפיהן אין מקום לקיים בוררות בטרם יוכרע נושא חברותם במשיבה, ולנוכח דרישתם לקבל הצהרה כי חברותם במשיבה פקעה, החליט הרשם למנות חוקר לבדיקת נושא זה ולעכב את הליכי הבוררות עד להכרעה בכך. המבקשים ערערו אף על החלטה זו בפני בית המשפט המחוזי, שדחה את הערעור בהחלטתו מיום 13.1.2013 (עמ"ן [44554-08-10](#), [פורסם בנבו] סגן הנשיא י' נעם).

הלכה למעשה, הליכי החקירה לא קודמו למעלה מחמש שנים, עד אשר ביום 23.2.2018 המבקשים פנו לרשם בעניין, וביום 6.5.2019 מונה החוקר בהחלטת הרשם.

4. ביום 22.8.2019 הושלמה החקירה וניתנה חוות דעת מטעם החוקר. החוקר קבע כי המבקשים היו ועודם חברים במשיבה. בהמשך לכך, החוקר המליץ למצוא את הדרך המהירה ביותר לשחרר את המבקשים מחברותם, בציינו שניתן לעשות זאת באמצעות פנייה לבורר.

5. בשלב זה ניתנה החלטתו של סגן הרשם שעליה נסבה הבקשה. סגן הרשם דחה את הבקשה להכריז על פקיעת חברותם של המבקשים במשיבה. בהחלטה זו נקבע כי בעת שהודיעו המבקשים בשנת 2001, באורח חד-צדדי, על הפסקת חברותם במשיבה לא התקיימו התנאים הקבועים לכך בתקנון האגודה השיתופית. עוד נקבע כי ההוראה בתקנון האגודה השיתופית שמתנה את הפסקת החברות בה בפירעונם של חובות עבר אינה חוקית, אך כי הפסקת החברות באגודה השיתופית יכולה להיות מותנית בכך שחבר האגודה יגיע עמה להסכמה לגבי אופן התשלומים עבור שירותים שהוא ימשיך לקבל ממנה לאחר הפסקת החברות. על כן קבע סגן הרשם כי לצורך סיום חברותם של המבקשים במשיבה היה עליהם להסדיר את התשלומים בגין שירותים עתידיים אלה או לחלופין להפקיד את הסכסוך בידי בורר. בנוגע לטענת המבקשים לפיה הם הופלו ביחס לחברים אחרים באגודה שביטלו את חברותם מבלי שנדרשו להסדיר את התשלומים עבור השירותים העתידיים שיסופקו להם ומבלי להתחייב שיסכימו לקיים בוורות בעניין, נקבע כי יש שוני מהותי בכך שהחברים האחרים שפרשו הבהירו את נכונותם לשלם עבור שירותים אלה.

6. המבקשים הגישו ערעור על החלטתו של סגן הרשם לבית המשפט המחוזי, שדחה בפסק דינו את הערעור. בעיקרו של דבר, בית המשפט המחוזי קבע כי לא מצא פגם או טעות משפטית מהותית בהחלטתו של סגן הרשם, המצדיקה את התערבותו. בית המשפט המחוזי דחה את טענת המבקשים לפיה הוראה בתקנון האגודה השיתופית המחייבת את החבר לפנות לבוררות בעניין תשלומים כתנאי להפסקת חברותו באגודה פוגעת בחופש ההתאגדות באופן בלתי סביר (בהפניה לפסיקה קודמת בעניין זה, ובין היתר להלכה שנקבעה בע"א 2853/16 משעלי נ' מתיישבי שריד אגודה שיתופית להתיישבות קהילתית בע"מ [פורסם בנבו] (2.11.2017) (להלן: עניין שריד)). בית המשפט המחוזי הוסיף כי החלטת הרשם, כמו גם הפסיקה עליה היא מבוססת, משקפת איזון ראוי בין חופש ההתאגדות לבין תניית הבוררות שבתקנון האגודה, וכי מי שמקבל ממנה שירותים חייב לשלם עבורם, בין אם הוא חבר בה ובין אם כבר חדל להיות כזה. כן נקבע כי לטענת ההפליה שהעלו המבקשים אין בסיס בהתחשב בהבדל בין

המבקשים לחברים האחרים שפרשו מחברותם במשיבה שנעוץ כאמור בכך שהם הסדירו את סוגיית התשלום עבור השירותים שיקבלו לאחר פרישתם.

7. בקשת רשות הערעור שבפני מכוונת כלפי פסק דינו של בית המשפט המחוזי. כן כוללת הבקשה טענות מטענות שונות בנוגע ל"מתווה" של רשם האגודות השיתופיות משנת 2015 בנוגע לפרישה מאגודה שיתופית. המבקשים טוענים כי לפסק דינו של בית המשפט המחוזי השלכות על כלל היישובים הקהילתיים בישראל, וכי הבקשה מעוררת שאלות משפטיות עקרוניות בהן תוקפו של סעיף בתקנון אגודה שיתופית שמטרתו לכפות חברות בה וסמכותו של גוף פרטי להעניק בכפיה שירותים גם למי שאינו חבר בו. לטענת המבקשים, פסק דינו של בית המשפט המחוזי פוגע בחופש מהתאגדות, ואף אינו מתיישב עם ההלכה שנקבעה בעניין שריד. עוד טוענים המבקשים כי שגה בית המשפט המחוזי בקביעתו כי החופש מהתאגדות הוא זכות שאינה מוחלטת אשר ניתן לפגוע בה באמצעות חוזה. לבסוף, טוענים המבקשים כי נגרם להם עיוות דין משלא התקבלה טענתם להשתק שיפוטי שחל על המשיבה, וכן מפאת הפלייתם מול חברים אחרים במשיבה שפרשו ממנה מבלי שהוצבו בפניהם תנאים דומים.

8. לאחר שעיינתי בבקשה מצאתי כי דינה להידחות, אף מבלי להידרש לתשובה.

9. כידוע, אמות המידה החלות על בקשה לרשות ערעור על פסק דין שנוגע להחלטה של רשם האגודות השיתופיות הן מצמצמות, ורשות לכך תינתן רק במקרים שבהם הבקשה מעוררת שאלה עקרוניות החורגת מעניינם של הצדדים (ראו למשל: [בר"ם 5480/20](#) קיבוץ צרעה נ' יפה, [פורסם בבנו] פסקה 9 וההפניות שם (8.9.2020)). למרות ניסיונם של המבקשים לשוות לבקשתם נופח עקרוני, אני סבורה כי הבקשה דנן נטועה בנסיבותיו הפרטניות של המקרה, ועל כן היא אינה עומדת באמת המידה המצמצמת למתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי". הטענות שהועלו בהן בעלות אופי יישומי. כמו כן, לא התרשמתי כי למבקשים נגרם עיוות דין. על כן, בהתאם [לתקנה 407א לתקנות סדר הדין האזרחי](#), התשמ"ד-1984 – והחלטה בהליך דנן מכוח [תקנה 34 לתקנות בתי משפט לעניינים מינהליים \(סדרי דין\)](#), התשס"א-2000 – אני דוחה את הבקשה. טוב יעשו הצדדים אם ישכילו להביא לסיומו של הסכסוך ארוך השנים שניטש ביניהם.

10. סוף דבר: הבקשה נדחית. משלא התבקשה תגובה, אין צו להוצאות.

ניתנה היום, כ"ה בחשוון התשפ"א (12.11.2020).

ש ו פ ט ת

מרכז מידע, טל' 077-2703333 *3852 ; אתר אינטרנט, <http://supreme.court.gov.il> 20069400_A01.docx נש

ד' ברק ארז 54678313-6940/20
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)